

MINH NHÂN THƯƠNG MẾN!

Về đến nhà, thầy nghe con bị tai nạn trên đường 21st, thầy vội vàng ra đường thì thấy con nằm sóng xoài bên lề đường. Thầy ngồi trệt xuống, nâng gương mặt của con lên, thầy mới biết rằng con đã lìa trần, con mèo con nhỏ bé yêu quý của thầy! Trên chót mũi con có dấu chấm đen, nên thầy đặt pháp danh con là Minh Nhân, con biết không? Từ nay trở đi, mỗi khi về đến chùa, thầy không còn thấy con vui mừng và chào đón quán quýt bên chân Thầy.

Con đã ra đi vĩnh viễn, lòng thầy đau xót vô hạn.

Minh Nhân thương mến! Minh Nhân ơi chiếc xe nào vô tình đã đụng vào con? Con ra đi để thầy ở lại. Con có biết ở chùa quý Thầy thương con lắm biết không? Cô Uyên thường mua thức ăn cho cả gia đình con và thương quý con nhiều lắm. Con ra đi mọi người đều buồn và nhớ con. Bác sĩ Lori Freije tại bệnh viện thú y South Memorial đến khám bệnh và trị bệnh miễn phí cho cả gia đình con. Vị bác sĩ này là người Phật tử tốt bụng, bà nghĩ rằng gia đình con là thành viên của

chùa nên bà không lấy tiền. Vậy mà mỗi lúc bác sĩ đến chùa đều thăm hỏi và tỏ lòng quan tâm sức khỏe bốn mẹ con của con. Thầy cảm ơn bác sĩ nhiều lắm, chắc bà sẽ rất buồn khi nghe tin con qua đời. Các anh chị Phật tử nhỏ tuổi đến chùa hằng ngày việc đầu tiên là bồng bế các con với lòng yêu thích đặc biệt. Các chị Kathy, Dorothy, Tina... biết con mất rồi đều buồn nhớ lắm. Các chị đã tìm đến mộ con để thăm và chợp hình nữa đó.

Con có nhớ bao kỷ niệm thân thương tại chùa Tam Bảo? Cách đây vừa đúng một năm, con cùng với Minh Tuyền, Minh Bạch chào đời, Thầy Quảng Hiền đã làm một tổ ấm cho bốn mẹ con. Mọi người vui mừng thấy con cùng các anh chị của con mở mắt và chạy lon ton theo mẹ đi kiếm ăn và vui đùa. Có lần con leo lên mái nhà, không xuống được, trời tối quý thầy gọi các anh chị em con vào ngủ mà vắng bóng con, thầy tìm thấy con bị mắc kẹt trên mái nhà mà không xuống được. Thầy bèn bắc thang bồng con vào nhà, lòng con vô cùng sung sướng vì đã vượt qua bao sợ hãi. Người ta thường nghĩ rằng, giống súc sinh như mèo khờ dại và vô tình. Nhưng thực ra không phải như vậy, khi con vào đến nhà, thầy lặng lẽ vào phòng nghỉ ngơi. Thầy đâu ngờ con đi vào nhẹ nhàng bước đến giường thầy, đưa chân trái mềm mại sờ vào má của thầy, đôi mắt triu mến tỏ vẻ biết ơn, con gục đầu vào má thầy xoa xoa nhẹ nhẹ. Lần đầu tiên trong đời, một con vật bé nhỏ dễ thương xinh đẹp mà biết cảm ơn vì thầy đã bồng con từ mái nhà xuống.

Mỗi buổi sáng thầy đi tụng kinh, thầy thả bốn chú mèo con ra sân chùa. Chỉ có một mình con lặng lẽ theo thầy qua bên chánh điện nghe kinh. Có những lần, con leo lên ngồi trên bàn tay của Phật Thích Ca trên chánh điện mà chăm chú nhìn thầy, chú Hải, Chú Sơn, cô Diệu Hiếu và Cô Diệu Ngộ đang tụng kinh. Thầy ngại rằng Phật tử phàn nàn việc này, nhưng vẫn để

cho con ngồi yên, xong một thời kinh con lại lặng lẽ theo thầy về. Vì thầy nghĩ rằng, nếu Phật còn tại thế, Ngài cũng thương xót một con mèo con nhỏ bé dễ thương như con và sẽ không xua đuổi con.

Minh Nhân ơi, có một lần, con bị mắc kẹt trong tủ áo Thầy Quảng Hiền hơn một tiếng đồng hồ. Nằm bên phòng, thầy nghe tiếng con gõ cửa cầu cứu. Con nằm nghiêng người, đưa hai bàn chân mềm mại ra ngoài, vẫy gọi rối rít, hai chân kia gõ liên tục vào cánh cửa. Thầy bồng con ra khỏi tủ, con ôm lấy cánh tay thầy, đôi mắt tròn xoe mà nước mắt rưng rưng. Có lẽ lúc nằm trong tủ, con cầu cứu và mong thầy đến sớm cứu con.

Có một lần Minh Nhân ơi, con bị nhốt trong nhà tắm ngoài vườn. Thầy tìm khắp chùa không thấy, khi đi ngang qua phòng tắm, thầy kêu meo meo để gọi con và con đáp lại meo meo. Mở cửa ra, ngoài trời gió lạnh, thầy ôm con vào lòng, cảm nhận được con đang vui sướng vì thoát khỏi tai nạn này.

Minh Nhân ơi, lại có lần con theo thầy vào chánh điện, chú Hải sợ con làm gãy bông nên đã thả con ra ngoài cửa. Tụng kinh xong, mở cửa thì thầy thấy con ngồi tại cửa chờ

đợi. Thầy ôm con vào lòng, lúc đó trời tuyết lạnh, thân thể con cũng bị lạnh theo vì đợi thầy hơn một tiếng đồng hồ.

Minh Nhân ơi, thầy làm sao quên được hình bóng của con. Mỗi buổi sáng bước ra khỏi phòng ngủ, con thường ngồi đợi thầy trước cửa phòng. Con vui mừng hơn hờ gặp được thầy buổi sáng. Thầy thường cho bốn mẹ con con ăn sáng và mở cửa cho chúng con dạo chơi. Con là đứa con có hiếu nhất trong gia đình. Lúc mẹ của con bị bệnh, nhưng con luôn ở gần bên và chăm sóc, liếm tắm rửa cho mẹ. Con hay nằm ôm mẹ trên võng hay trên chiếc nôi nhỏ bé của con. Con lúc nào cũng thích sạch sẽ, đi chơi ở ngoài sân về là liếm chân tay sạch sẽ, rồi liếm cho mẹ và các anh chị.

Minh Nhân ơi, con thông minh lắm. Con lúc nào cũng rất chăm chú đến việc làm của quý Thầy và quý Phật tử ở chùa. Mỗi khi ai làm việc gì đó, con hay ngồi nhìn với đôi mắt tò mò ngạc nhiên tìm hiểu. Đặc biệt hơn nữa, con biết được chiếc xe của thầy, mỗi lúc thầy về đến chùa, con đều mừng rỡ chạy ra chào đón thầy. Từ nay trở đi, thầy sẽ không nhìn thấy con nữa rồi, nhưng trong thâm tâm thầy sẽ luôn giữ mãi những hình bóng của con. Bây giờ chỉ còn mèo mẹ Minh Mẫn, anh Minh Tuyền, và chị Minh Bạch của con gần gũi với thầy hôm sớm. Con ra đi, thầy sẽ chăm sóc gia đình con chu đáo.

Chiều hôm nay đưa xác con về chùa mà lòng thầy tê tái. Quý Phật tử đến đây đều buồn và thương nhớ con. Mẹ của con, anh Minh Tuyền, Chị Minh Bạch đau lòng quặn luyến bên xác của con. Thầy đã nhờ bác Gọng, chú Tấn, và chú Đông đóng cho con chiếc quan tài xinh đẹp. Thầy nhập liệm, đắp cho con mền

quang minh và làm lễ an táng con dưới gốc cây lê, nơi đây con thường vui đùa khi còn thơ ấu. Chú Hòa-Minh Nghĩa và cô Uyên đã loay hoay cùng thầy chọn vị trí để làm mồ mã cho con. Thầy muốn kéo dài vào sáng ngày 27 để chôn con, nhưng ai cũng bảo rằng hãy cho con ngủ yên sớm... kéo tới nghiệp. Do vậy lễ an táng con vào tối ngày 26 tháng 2 năm 2011 lúc 6 giờ chiều. Thầy đã đưa mẹ con Minh Mẫn, anh con Minh Tuyền, chị con Minh Bạch đến viếng con trước lúc đóng nắp quan tài và đưa xuống mộ.

Thầy mong con ngoan ngoãn vượt mọi chướng ngại, sớm sanh về cảnh giới an lành. Thầy sẽ cầu Phật trợ lực cho chuyến đi xa của con hôm nay. Con hãy nhớ lại những câu niệm Phật, và những bài kinh thầy đã tụng cho con nghe. Cuộc đời vô thường và ngắn ngủi quá. Thầy trò mình gặp nhau chỉ hơn một năm trời! Kiếp lai sanh của con, có duyên thì tìm đến thầy, thầy sẽ giúp đỡ con nhiều hơn nữa. Hỡi chú mèo con yêu quý, Minh Nhân ơi hãy nhớ lời thầy nhé!

Nam mô tiếp dẫn đạo sư A Di Đà Phật!

Chùa Tam Bảo, ngày 26 tháng 2 năm 2011

Thầy Đức Trí

*Thương nhớ Minh Nhân,
sinh ngày 23 tháng 2, 2010,
mất ngày 26 tháng 2 năm 2011.*

